

Józsa Sarolta Réka

Vízválasztó

(2° 15' 0" N, 15° 45' 0" E
Congo-basin, Cameroon East Province)

Mama Africa ölébe hajtottam
a fejem, körbevett dús nőstényszaga,
földmeleg lélegzetétől visszahajlott
és áttetszővé vált az idő, akár a rovarszárny,
elengedtem a vizeletem,
gyengeségemből a ngbanga rajzolt
körém óvó jelet, kagylókat és csontokat
szórt a hasfalamra, kitágultam,
mint egy méhszáj,
intettem: béke veled,
szitakötők táncoltak a folyó fölött,
az éjszaka a végtelenben körbeért,
a hajnali párába háromszor kiáltottam
bele a neved, ciripeléstől robajlott
a parti fövény, rezegni látszott a víztükör,
észre se vettem, mikor merültem alá,
és nem tudnám megmondani,
meddig voltam én a folyó,
„Lobéké, anyácska, Lobéké” – hallottam
szóke hangodat...
– egyedül ébredtem, fejem körül
nedves lábnyomok, beka mo, ngbanga!,
reggelre megváltozott a szemem színe.

Korai vetés Na'conxypánban

Mint egy fertőzés, úgy terjed a tavasz,
Na'conxypán vajúdik, görnyed
a születő idő alatt. Éjjelente még
jéghártyát fialnak a vizek, aki
alóla rám néz, nem ismerem. Bottal
és kövekkel verem össze az arcát,
fehér szemüregét tömje be tavalyi nád,
sár, bárhogyan, csak legyen színe.
Téltemető sárga, hunyorzöld, kék,
az utcán hátrafelé megyek, taps,
lép, taps-taps, lép, az ütem a
beszakadt dobhártyán is hangsúlyos,
repsz tépte fel a keleti oldalán
a templomot. Iskola mellett lakom, itt
kesztyűt hajt minden második bokor:
a gyerekek elhagyják feleslegessé
vált tárgyaikat, a felnőttek elhagyják
feleslegessé vált gyerekeiket.
A küszöböm alá a télre varangy
vájta be magát – gondosan lépek
át az üreg felett –, napszálltakor az
olvadó talaj szemcséiből olvassa
fejemre eltemetett bűneimet.
Térdelek a fűben, „ha kerestek,
megtaláltok”, róka ugatja
a Második Holdat, Na'conxypánban
a róka talán én vagyok, az ígéretet
holtbiztosra vettem, de nem találok
sehol a többes számhoz a többieket.

[arcodon, mint a bogarak]

arcodon, mint a bogarak,
a lélegzeted fel-le szalad,
csúsztatások, apró
füllentések halotti maszkja
feszíti idegenre a vonásaid,
föléd hajolok, a szemem
viaszfehéren felragyog,
jajj, miért,
jajj, miért,
hogy bűneidre
ilyen vak vagyok.

arcodat, mint az akácág,
felsérti a nap, fogytán fogy
túl feszesre húzott
életfonalad – mellkasomban
a kétségbeesés csonthártyától
csonthártyáig dobban –,
odakapok,
megvágja kezem,
a vérem feketére szárad
mint a melanóma, amit nem
nézettél meg, hiába kértelek.

arcodról, ami ismerős volt,
magamba mintáztam, ringatom,
s téged akarattal,
nagy akarattal felejtelek.
hamu és füst se
lett, se ház, se út,
se gyerek.
csak még ma vegyél ölbe,
engedd, hogy szeresselek.